

De symfonie van de sprong

DANS ★★★★★

The dog days are over

Gezien op 4/3 in Campo (Gent). Nog in o.a. CC Hasselt (22/4)

Zeventig minuten springen alsof je leven ervan afhangt, zou u het aandurven? Jan Martens liet zijn ploeg alvast weinig keuze. Wat nietsvermoedend begint met acht dansers die hun Nikes aantrekken om even de benen te strekken, mondt uit in een indrukwekkende 'sprongensymfonie' die hun uithouding en coördinatie op de proef stelt. Het zweet gutst van hun lichamen, maar ze zetten als dolgedraaide robots hun misie verder, terwijl de ritmes complexer worden, de bewegingspatronen geometrischer, de tellingen sneller. Dit zijn vrende lijven op *techno speed*, gedrield als een leger soldaten. Martens is het echter niet te doen om abstract minimalisme, wel om de persoonlijkheden die zich onder de uniforme dans aftekenen. Zelden krijg je in het theater zoveel ruimte om te kijken naar de mens die in even zoveel gedaantes voor je staat. Maar vergis je niet, dit is bovenal een show die zijn eigen spektakelwaarde in

Dolgedraaide robots. © rr

vraag stelt. Net zoals de dansers wordt immers het publiek in zijn blootje gezet doordat de zaallichten het eerste halfuur niet worden gedoofd. 'Wat willen jullie in godsnaam van ons?', lijken de performers te denken als ze met uitgestreken gezicht voor ons staan. Het blijft stil. De laatste tien minuten slaan misschien nog de meeste gaten in je bewustzijn: na twee *jump battles* zijn de dansers de uitputting voorbij, wij hebben het ook wel gehad, maar toch moeten we samen de leegte overbruggen voor het verdiende applaus losbarst. Als er niets nieuws meer te consumeren valt, keren je voyeuristische verlangens ongemakkelijk naar binnen. *Dog days* is Martens' meest kritische stuk tot nu toe. Het ontmantelt de kijkmechanismen van het theater en de zucht naar entertainment, om de scène weer op te eisen als een plek van ontmoeting van mens tot mens.

CHARLOTTE DE SOMVIELE